

Ambitionens Anda

Christoffer Pichler

IMAGINE
GAMES

Ambitionens anda

”Colomare hade nu samlat ihop tre av de fyra talismanerna som behövdes för att smida amuletten. Allt han saknade nu, var att finna en silversmed som var tränad inom magi. Den bästa och skickligaste smeden i Bellem!”

Ett brandgult ljussken strålade från en enkel kopparring, placerad på pallen bredvid den gamla revanikvinnan. Ljuset intensifierades för ett ögonblick innan det återigen mattades av och skiftade mot en rödare nyans. Revanikvinnans ögon glittrade i skenet och även då hon var gammal och hade både barnbarn och barnbarnsbarn, så fylldes hon av energi när hon berättade sina historier för de unga revanierna på värdshuset. Revaniflickan Auda satt som trollbunden på golvet, med benen i kors tätt hoptryckt med sina båda syskon och samt en handfull andra smårevanier. Hon stirrade med stora ögon upp mot sin gammelmormor.

”Colomare fäste sin stora säck i en sele över axeln och gav sig iväg. Genom de trånga gatorna i Bellems centrum, ända ut till de träbeklädda bryggorna i hamnen vandrade han. Han frågade gammal som ung om de kände någon formidabel silversmed med magiska händer och till slut hade han två alternativ att

välja bland. En äldre dam som bodde nära skogsbrynet i norr, eller en ung man som hade rest hela vägen från Pebbabor, över kullar, åser och floder, för att öppna en smedja här. Colomare bestämde att han behövde prata med dem båda för att avgöra vem han skulle ge sin tillit till för den betydelsefulla ritualen som krävdes för att kombinera de värdefulla ingredienserna.”

Auda lyssnade på varje ord som hennes släkting uttalade och släppte inte hennes höstlövsröda ansikte med blicken. Hon kände något tungt mot sin arm och såg att hennes lillebror Fald hade lutat sitt huvud mot henne och såg ut att hålla på att somna. Hon flyttade brodern framför sig, och lät honom krypa ihop i hennes knä. Med ena hand strök hon broderns svarta hår och försökte stänga ute sorlet av de vuxna som satt i andra änden av salen. Gammelmormodern log mot Auda och fortsatte sin berättelse.

”Den unge silversmeden hade imponerat på Colomare och visade prov på sin skicklighet med hammaren. Han hade även visat upp flera av sina tidigare mästerverk, både glittrande ringar och fina bältesprydnader. Colomare hade egentligen redan

bestämt sig, men han var en rättvis man och tänkte även ge damen en chans. Hennes smedja var mossbeklädd och låg i skuggan av Bellems stora skog. Gräset utanför dörren var fuktigt, och även om det mesta av smedjan var gjord i trä, så tvivlade Colomare på att det någonsin skulle kunna ske en olycka på en sådan plats. Han knackade på dörren”, berättade gammelmormodern samtidigt som hon knackade tre gånger på pallen intill henne och det rödaktiga ljusskenet lyste upp vid varje duns.

”Ingen öppnade, så han knackade igen.” Den gamla revanin upprepade processen. Auda kände att det pirrade i magen. Hon ville så gärna veta vad som hände när Colomare fick tag i amuletten och önskade att damen bara kunde öppna dörren. Hon såg att Hiphara, hennes yngre syster, hade krupit iväg ett par armlängder mot den ljusare delen av värdshuset för att inspektera en fläck på sin skjorta istället för att lyssna. Det var så typiskt av henne att inte bry sig om något annat än det som var mitt framför näsan, tänkte Auda.

”Colomare ryckte på axlarna och ansåg att han hade gett damen en chans, och nu kunde han med gott samvete återvända till mannen och känna sig nöjd med att han hade gjort det bästa valet. Han vände sig om för att gå, men just då svängde den gnisslande

dörren upp. I den mörka dörröppningen stod en framåtlutad, mager dam med vitt hår och begrundande ögon. Hennes ögon såg ut att vara täckta av ett tunt lager mjölk, men ändå stod hon stolt i dörröppningen med sin spetsiga haka framskjuten.

’Ja...?’ frågade damen tystlåtet. Colomare blev helt ställd av henne och han kunde inte komma på något att säga. Istället sträckte han fram sin säck och damen log mot honom. Hon vände sig om och försvann in i smedjans mörker. Colomare begrundade om han skulle följa efter, men kände att det vore ohövt att bara gå sin väg, så istället klev han in över tröskeln och stängde dörren bakom sig.”

Med en gest släcktes ljuset från gammelmormoderns kopparring och historieberättandets halva av värdshuset försjönk i dunkel. Audas vilande armar kramade omedvetet sin sovande lillebror och hon kände att hjärtat slog allt snabbare.

”När Colomares ögon hade vant sig vid mörkret började han se all de verktyg som han hade förväntat sig hitta i en smedja. Det hängde hammare i olika storlekar på en vägg, både stora och tunga, och så små att de nästan liknade halvt avbrutna kvistar. Under hammarna fanns det mejslar och tänger. Längst inne, bakom en avgränsad del av smedjan, var väggarna,

taket och golvet helt gjorda i mattröd sten. I mitten av det avgränsade området stod en blygsam ässja som var en halv armlängd rakt över. Kopplad till ässjan stod en gammal blåsbälg gjord i läder. I närheten av Colomare, på motsatt sida av smedjans ässja, satt damen på en pall vid ett stadigt bord och gjorde en gest att han fick lov att slå sig ner bredvid henne.

’Vad kan jag göra för dig?’ frågade damen med skrövlig röst och lutade sig fram när Colomare tömde sin säck framför henne.

’Jag vill att ni smider en amulett som gör att jag kan röra mig som vinden. Över ängar och genom berg och väggar’, sade Colomare och höll upp första föremålet. ’Detta är en fjäder från en snöfalk från norr. Det här är silver, renat och förädlat i Himlafallet, väst om Sandviddorna.’

’Och det här...’, berättade Colomare och höll upp hoplindade, torkade blad i alla möjliga former, ’... är ett knippe löv tagna från åtta olika växter i Träskmarken i söder.’

Colomare lade försiktigt ner knippen och rös vid tanken på vad han hade behövt genomleva för att samla ihop löven. Damen log mot honom och gungade fram och tillbaka på sin pall.

'Det sista du behöver är en smed i en hamnstad vid östra kusten som kan härda smidet i färskt havsvatten', förklarade damen. Hennes röst var rasslande och hon tittade bort mot en tom hink intill väggen. 'Tur för dig att du råkade ha vägarna förbi min smedja.'

Colomare log nervöst. Alla revanier respekterar sina äldre, för med ålder kommer vishet, men det var något nästan obehagligt som speglades i damens mjölkgumliga ögon. Hon visste precis vad det var han försökte åstadkomma. Denna ritual som ingen annan revani någonsin hade kommit nära att lyckas med, men hon visste ändå sista delen utan att han behövde förklara.

'Har du gjort det här förr?', frågade Colomare tveksamt, nästan rädd för att höra svaret. Han ville vara den första som kunde sväva med fåglarna, den första som skulle glida genom Bellem utan ett bekymmer i världen.

Damen skakade långsamt på huvudet och Colomare drog en lättnads suck. Han visste inte varför det var så viktigt för honom att vara den förste, eftersom han ändå hade tänkt dela sin fantastiska skapelse med sin familj, men det var på något sätt viktigt.

'Jag var en gång ung, precis som du, och hade drömmar, precis som du. Då fanns det en gammal

gumma som rådde mig att inte vara dum, precis som hon gör nu', sade damen medan hon lade huvudet på sned. Hon lät inte dömande, hon lät inte uppmuntrande. Hon enbart konstaterade något hon hade observerat.

'Jag vill kunna flyga som vinden, gå genom väggar och ta mig vart jag vill. Jag vill ha den ultimata friheten!', utbrast Colomare med drömsk blick. 'Kan ni hjälpa mig uppfylla min innersta önskan?'

Gumman reste sig försiktigt upp, med stöd av väggen, och Colomare följde hastigt efter. Hon pekade mot hinken intill väggen.

'Fyll hinken med vatten från havet, så värmer jag ässjan. När vi är klara så kommer ingen revani någonsin att stoppa dig igen', sade kvinnan medan hon hasade iväg mot förrådet av kol."

"Tant Havssten!"

Auda rycktes ur sin gammelmormoders historia till ljudet av sin kamrats röst. Hon blängde surt mot honom, men gammelmormodern log uppmuntrande. Kopparringen hade än en gång tagit ett behagligt rött sken.

”Hur kan damen göra att Colomare kan gå genom väggar?” Frågade pojken. Auda strök sin hand genom sin lillebrors svarta hår medan hon väntade tålmodigt på att berättelsen skulle fortsätta.

”Du förstår, damen var en magikunnig kvinna och kunde smida magiska föremål med ingredienserna som Colomare hade samlat från världens fyra hörn”, förklarade gammelmormodern.

”Jaha, men är det inte jobbigt att resa så långt?” Fortsatte pojken fråga medan han tittade ner på sina röda händer och verkade ha tappat intresset för handlingen.

”Jo, men ibland gör man saker som är jobbiga för att man verkligen vill uppnå något speciellt i livet”, förklarade den äldre revanin tålmodigt, medan hon knackade en gång i bordet och ringen lyste åter upp. Auda rätade på sig och vände sin fulla uppmärksamhet mot sin äldre släkting.

”När Colomare återvände med hinken fylld med havsvatten, såg han vit rök slingra sig ur smedjans skorsten. Det var en tung börda att transportera den fyllda trähinken hela vägen från Bellems hamn, och han hade fått många oförstående blickar riktade mot sig när han promenerade längs de trampade jordstigarna mellan husen.

När han kom fram till smedjan, fann han att dörren stod på glänt. Efter ett ögonblicks tvekan, knuffade han försiktigt upp dörren med sin lediga hand och förkunnade att han hade återvänt. Från djupt inne i den mörka smedjan fick han ett svar.

'Vattnet är äntligen här. Kom snabbt.'

Med en kraftansträngning, skyndade sig Colomare genom smedjan så snabbt han kunde, med sinnena på helspänn så att han inte skulle snubbla över det ojämna golvet och spilla ut sin värdefulla last. Bakom en midjehög stenvägg satt kvinnan på en låg pall och lindade en glödande het silvertråd runt sig själv, medan ett smycke började ta form. Mönstret var oregelbundet och kvinnans händer jobbade i perfekt harmoni med varandra. Den ena handen snurrade på en tång som höll fast smycket medan den andra matade fram mer och mer silver från en liten bägare. Nästan omedelbart efter att det glödande, flytande silvret hade träffat smycket stelnade det och anslöt sig till det växande, komplexa mönstret. Colomare tyckte att silvertrådarna som lindades om vartannat påminde om torra löv som virvlade i vinden.

'Ställ hinken här.' Damen nickade mot det stenkädda golvet intill henne, utan att för ett ögonblick upphöra med att röra sina händer. Colomare

ställdes ner hinken och såg längtansfullt på amuletten som höll på att ta form. Han hade kämpat länge för det här. På sin färd över hela världen hade han sett flera vintrar, och äntligen skulle han få hålla i sin belöning.

Samtidigt som silvret sinade från bågaren, förde damen hastigt smycket mot hinken och sänkte fullständigt ner det i vattnet. Ett litet ångmoln steg från ytan och ett onaturligt väsende bubblade upp. Även om Colomare inte själv kunde utöva magi, så kände han de extraordinära krafterna stråla från smycket. Damen lyfte upp smycket ur vattnet och lade det på arbetsbordet framför sig. Med skakiga händer trädde hon en anspråkslös läderrem genom smycket, så att det enkelt skulle kunna hängas runt halsen. Hon räckte inte över det direkt, utan tittade än en gång med sina mjölkgrumliga ögon mot Colomare. Glädjen och otåligheten växte inom Colomare.

'Tack så mycket. Hur kan jag uttrycka min tacksamhet?' Frågade Colomare och han hade svårt att slita blicken från silveramuletten.

'Sedmässigt brukar man lämna en slant åt någon som utför ett arbete åt en, men allt jag begär är att du lämnar ditt bälte, med penningpung, mugg och kniv fäst i det, på bordet här första gången du sätter på dig

amuletten. Om du inte hämtar tillbaka det innan gryningen imorgon, så kommer jag att behålla det', förklarade damen och log slugt mot Colomare, men hans tankar var någon annanstans. Med sitt mål i sikte, så existerade inget annat i hans värld och han nickade sitt medgivande.

'Om det är allt, är jag glad att uppfylla er önskan', svarade Colomare medan han knöt upp sitt bälte. Han kände sina byxor glida ner under den långa skjortan, men funderade inte mycket på det. Nu ville han bara testa amuletten. Han kunde ordna sitt utseende senare.

Med en duns lade han ner bältet, och alla sina ägodelar som hängde i det, på bordet och gumman räckte över silversmycket. Colomare tog tag i amuletten och höll upp den över huvudet.

'Den ultimata friheten', sade han och trädde läderremmen runt halsen. Silvret glänste till för ett ögonblick och en pirrande känsla spred sig genom Colomares kropp, medan han kände sig lättare än någonsin förr. Han kunde känna att han inte var lika solid som tidigare, men samtidigt som han sträckte sig mot smedjans vägg för att se om han kunde röra sig igenom den, kände han att golvet inte längre höll honom uppe som det brukade. Han försökte kvickt få grepp om amuletten runt sin hals, men hans händer

passerade bara rakt igenom, som om han försökte greppa vatten, fast det var mer som om hans fingrar bestod av vatten och han försökte greppa en sten. Samtidigt som han sjönk allt snabbare ner genom golvet, vände han sig förskräckt mot damen som bara log mot honom. Han försökte ropa mot henne, men hans röst lät mest som vindens ylande.

’Var fri, min herre’ var det sista Colomare hörde damen säga med ett kvävt skratt innan han helt tappade sin solida form och försvann ner genom smedjans golv.”

Kopparringen hade mörknat till den grad att enbart en svagt mörkrött glöd spred sig längs bordet, och gammelmormoderns ansikte var nästan helt uppslukat av skuggorna, men hennes ögon glittrade i det svaga ljuset. Audas inre drog ihop sig av obehag då hon tyckte sig kunna se smedjedamen uppenbara sig i mörkret och hon svalde tungt för att lugna ner sig. Släktingen lutade sig framåt så att mer av hennes höstlövsröda, rynkiga ansikte trädde in i det dunkla skenet.

”Det sägs att Colomare fortfarande svävar omkring under marken, och när en storm kommer in från havet,

så fångas han ibland upp av vindarna och kallar förtvivlat på hjälp från alla revanier han ser, men vi kan varken förstå eller hjälpa honom. Allt vi hör är vindens ylande, och det finns ingen som kan fånga vinden.”

Med en hastig knack på bordet, slocknade ringen fullständigt. Ett par flämtningar hördes från barngruppen.

”Iväg till sängs med er nu, barn. Vi fortsätter imorgon, vid solnedgång. Försök lyssna efter Colomares rop på vägen hem!”